

Medierea familială

Expresia „*mediere familială*” se referă la o formă de soluționare alternativă a litigiilor de familie (mai exact, neînțelegeri financiare sau referitoare la drepturile patrimoniale ale soților, litigii similare survenite în contextul coabitării sau al relațiilor dintre părinți și copii și alte litigii de familie), prin care părțile sunt ajutate să ajungă împreună la un acord acceptabil pentru ambele părți.

I. Instituția medierii (*διαμεσολάβηση*) a fost introdusă în sistemul de justiție al Greciei prin **Legea nr. 3898/2010** privind medierea în materie civilă și comercială (Jurnalul Guvernului, seria I, nr. 211/16.10.2010), care a transpus Directiva 2008/52/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 mai 2008.

Potrivit articolului 2 din Legea nr. 3898/2010, „litigiile de drept privat pot fi trimise la mediere cu acordul părților și cu condiția ca acestea să dispună de obiectul litigiului”, în vreme ce articolul 8 din aceeași lege prevede: „1. Părțile sau reprezentanții lor sau, în cazul persoanelor juridice, reprezentanții legali, participă la mediere însoțiți de propriul avocat. 2. Mediatorul este desemnat de către părți sau de o terță parte aleasă de acestea. 3. Procedura de mediere este stabilită de mediator de comun acord cu părțile, care pot să pună capăt procedurii în orice moment. Procesul de mediere este confidențial și nu se păstrează niciun proces-verbal. Pe parcursul medierii, mediatorul poate să comunice și să se întâlnească cu oricare dintre părți.” La încheierea procesului, mediatorul trebuie să întocmească un proces-verbal de mediere (articolul 9 din Legea nr. 3898/2010), care va cuprinde acordul la care s-a ajuns, semnat de mediator, de părți și de avocații părților. La solicitarea a cel puțin uneia dintre părți, mediatorul trebuie să depună procesul-verbal și la grefa tribunalului de primă instanță competent, pentru ca acesta să primească titlu executoriu.

Mediatorul este remunerat pe baza unui tarif orar, pentru un total de maximum 24 de ore, care includ timpul petrecut pentru pregătirea medierii. Părțile și mediatorul pot conveni asupra unei metode de remunerare diferite. Onorariul mediatorului este suportat de către părți în mod egal, dacă nu se convine altfel între părți. Fiecare parte suportă cheltuielile legate de onorariul propriului avocat. Valoarea tarifului orar este stabilită și revizuită prin decizia Ministerului Justiției, Transparenței și Drepturilor Omului.

(Consultați <http://www.diamesolavisi.gov.gr/>)

II. În plus, prin **articolul 214B alineatul (1) din Codul de procedură civilă**, introdus prin articolul 7 din Legea nr. 4055/2012, a fost instituită medierea judiciară (*δικαστική μεσολάβηση*); potrivit articolului, „litigiile de drept privat pot fi soluționate și prin recurgere la medierea judiciară. Recurgerea la medierea judiciară este opțională și poate avea loc înainte de introducerea unei acțiuni sau în timp ce acțiunea este pe rol.” Ultimul paragraf al alineatului 3 din același articol prevede că „orice parte interesată poate, prin intermediul unui avocat care acționează în numele ei, să depună o cerere scrisă prin care să solicite trimiterea cauzei la judecătorul-mediator”. Articolul continuă: „4. Instanța de judecată pe rolul căreia se află cauza poate, în orice moment, în funcție de cauză și luând în considerare toate circumstanțele, să solicite părților să recurgă la medierea judiciară în vederea soluționării litigiului și, în același timp, dacă părțile sunt de acord, poate amâna audierea cauzei pentru o perioadă scurtă de timp, dar nu mai mult de șase luni. 5. Dacă părțile ajung la un acord, se întocmește un proces-verbal de mediere. Procesul-verbal este semnat de mediator, de părți și de avocații părților, iar originalul este depus la grefa tribunalului de primă instanță unde a avut loc medierea [...] În conformitate cu articolul 904 alineatul (2) litera (c) din Codul de procedură civilă, procesul-verbal de mediere constituie titlu executoriu din momentul depunerii sale la grefa tribunalului de primă instanță, atâta timp cât din procesul-verbal reiese că părțile au convenit asupra existenței unei pretenții.”

Cheltuielile de mediere judiciară se încadrează perfect în domeniul de aplicare al Legii privind acordarea de asistență judiciară cetățenilor cu venituri mici (Legea nr. 3226/2004).

Două prevederi importante sunt noul **articol 116A din Codul de procedură civilă**, [introdus prin articolul 1 alineatul (2) din Legea nr. 4335/2015], care prevede că „în orice moment în timpul unui proces și în cadrul tuturor procedurilor, instanța de judecată va încuraja [...] alegerea medierii ca modalitate de soluționare alternativă a litigiului” și **articolul 214C din Codul de procedură civilă**, care prevede că „instanța de judecată va sugera părților să recurgă la mediere dacă aceasta este compatibilă cu circumstanțele cauzei. Dacă propunerea instanței este acceptată, audierea cauzei va fi amânată pentru o perioadă de trei luni. Același lucru este valabil și dacă părțile decid din proprie inițiativă să recurgă la mediere în timp ce acțiunea se află pe rol.”

Nu există nicio lege în Grecia care să reglementeze medierea familială în mod specific, astfel că regulile aplicabile în acest caz sunt regulile generale privind medierea și medierea judiciară prezentate mai sus.

Cuplurile de persoane cu naționalități diferite – căsătorite sau care coabitează în uniuni consensuale – reprezintă familii biculturale, iar în caz de divorț sau separare în fapt, pe lângă aspectele obișnuite legate de litigiile de familie (spre exemplu, răspunderea părintească, încredințarea copiilor, stabilirea de legături personale cu copiii, obligația de întreținere a copiilor, litigiile de natură patrimonială între soți), poate apărea o dificultate și mai gravă în cauzele transfrontaliere, și anume răpirea de copii. Regulile expuse mai sus cu privire la mediere și mediere judiciară pot fi aplicate cu ușurință în astfel de cazuri; ele sunt consecvente cu regulile deja aplicabile din articolul 7 alineatul (2) litera (c) ale Convenției de la Haga din 1980 și articolul 55 alineatul (2) litera (e) din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 (Regulamentul „Bruxelles IIa”).

Ultima actualizare: 18/01/2017

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.